

Oberts al món

Pel diumenge dia 2 de març està anunciat el «Dia de Hispanoamèrica». La comissió episcopal de missions, fent-se ressò de les nombroses crides del Papa en favor de l'Església en aquell païssos, ha publicat en un comunicat: «Si la nostra resposta a l'exigència de renovació que l'Any Sant es fa és autèntica, haurà de tenir necessàriament una projecció comunitària. Perquè només ens renovem cristianament si els altres participen de la nostra renovació en l'esperit». Diuen també els nostres bisbes que, en aquells llocs on avui s'estan desplegant una gran quantitat d'esforços en un afany de recerca de nous camins que portin a una convivència humana més justa, l'Església s'hi troba implicada al mig oferint el que té: la salvació de Jesucrist. De cap manera pot sentir-se aliena en mig d'una tasca de renovació humana. «Però la seva presència i aportació no es basen en la força i el poder exclusivament humans». Cal que hi ofereixi els camins de l'Evangeli, als quals ha de fer referència tota solució que pretengui ser veritablement renovadora.

Es davant d'aquest fet que m'ha semblat important recordar el que el Concili Vaticà II ha ensenyat respecte a la cooperació missionera entre les diferents comunitats cristianes, tal com els darrers papes havien urgit amb veritable insistència. En són testimonis eloqüents les encíclicues missionals de Pius XI, Pius XII i Joan XXIII i les cartes de Pius XII als bisbes espanyols demanant-los la cooperació sacerdotal amb les Esglésies de l'Amèrica llatina.

El Concili ens diu que la predicació de l'Evangeli és deure de tot el Poble de Déu, i convida a tothom a un profund renovellament interior per tal que, prenent consciència d'aquesta responsabilitat, cadascú prengui part en l'obra missionera de l'Església. «Per això tots els cristians han de tenir una viva consciència de la seva responsabilitat davant el món, esperar en ells un esperit verament catòlic i esgotar les seves forces en la tasca d'evangelització». Aquesta acció difusora de la fe és la conseqüència immediata de viure fonament la vida cristiana. «D'aquest esperit renovellat, en vindrà espontàniament l'oferir pregàries i obres de penitència a Déu, perquè fecundi amb la seva gràcia l'obra dels missioners; en neixeran les vocacions missioneres i en sortiran els recursos que necessiten les missions.

Més aquesta obra missionera no és patrimoni exclusiu d'uns cristians que es presten personalment a realitzar-la. «Com sigui que el Poble de Déu viu sobretot en comunitats diocesanes i parroquials... a elles pertoca també de donar testimoni de Crist davant els gentils. La gràcia de la renovació dins les comunitats no pot créixer, si cada una d'elles no eixampla el seu camp de caritat fins als extrems de la terra i no té una mateixa cura dels qui en són lluny com dels qui en

són membres. Es així que tota la comunitat prega, coopera i exerceix l'activitat missionera, mitjançant els seus fills, que Déu es va triar per a aquesta tasca altíssima. Serà de gran profit, sempre que no es descuidi l'obra missionera universal, de mantenir contacte amb els missioners que han sortit de la comunitat mateixa, o bé amb una parroquia o diòcesi de missions, per tal que es faci visible la comunió entre les comunitats i en resulti una edificació recíproca».

Com podem observar, el text del Concili és ben clar i concret. Les nostres comunitats parroquials s'han de prendre seriosament la tasca universal de l'evangelització de tots els homes. Aquesta exigència de responsabilitat de que la nostra fe no pot ser només pel «gasto» particular, sinó que ha de tenir una vivència i un gruix que ha d'arribar a tots aquells que han estat cridats per Crist a la salvació, ha d'obrir un horitzó més ample a la nostra existència cristiana. La renovació interior de cada fill de l'Església ha de tenir una viva capacitat de comunicar-se i l'exigència d'aquesta comunicació ha de ser un motiu de preocupació seriosa i de treball per cada cristià.

En aquesta obra de l'evangelització, tots els diferents estaments de l'Església, units per la responsabilitat comuna de ser membres del Poble de Déu, hi tenim la nostra missió. Els bisbes han de ser conseqüents a la missió rebuda de ser apòstols fins als extrems de la terra. I també les diferents comunitats cristianes han de sentir l'exigència d'enviar predicadors, obrint-se a tots els germans del món per a fer-los participants de la bona notícia de la salvació, com aquella comunitat d'Antioquia o Síria, tal com ens diuen els Actes dels Apòstols, que van enviar Pau i Bernabé tot confiant-los a la gràcia del Senyor, per l'obra a que l'Esperit Sant els havia cridat.

Perquè aquesta no és una tasca només per a sacerdots i religiosos. Mireu com ho diu el Concili: «Als països ja cristians, els seglars col·laboren a l'obra de l'evangelització fomentant en ells i en els altres el coneixement i l'amor envers les missions, despertant vocacions dins la pròpia família, les associacions catòliques i les escoles, oferint socors de tota mena, per tal de donar a d'altres el do de la fe que ells han rebut gratuïtament. Als països de missions, els seglars, sobrevinguts o autòctons, han d'ensenyar a les escoles, portar els afers temporals, col·laborar a l'activitat parroquial o diocesana, crear i animar les diverses formes de l'apostolat laical, per tal que els fidels de les noves esglésies com més aviat millor puguin prendre la seva pròpia part en la vida de l'Església».

¿No us sembla que és tota una tasca que les nostres comunitats tenen un bon tros oblidada?

LLUÍS FERRET

CARPINTERIA MECANICA

Andrés Torner